

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113012285
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2113012285.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Jána Mihala a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci proti obžalovanému W. K. a spol., pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava a obžalovaných W. K., G. N. a G. N. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21.11.2017, č. k. 2T/116/2013-697, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.10.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava a obžalovaných W. K., nar. XX.XX.XXXX, G. N., nar. XX.XX.XXXX a G. N., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 21.11.2017, č. k. 2T/116/2013-697 rozhodol tak, že obžalovaní:

1/ W. K., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom E. M. XXX,
2/ G. N., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom E. M. XXX,
3/ G. N., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom B. M. X,
sa uznávajú za vinných, že

dňa 13.10.2013 v čase asi o 03:15 hod. v meste Hlohovec na ulici Hlohová pri disco klube One pristúpili k poškodenému X. G., následne ho spoločne fyzicky napadli tým spôsobom, že najprv W. K. provokoval poškodeného tak, že sa asi trikrát oprel svojím čelom o čelo poškodeného a chcel po ňom, aby ho udrel, na čo poškodený od neho ustupoval, následne mu W. K. povedal, aby si na neho dával pozor alebo bacha, na čo poškodený reagoval otázkou, či mu ukradne auto, W. K. mu následne uviedol, že väčšiu radosť bude mať, keď mu ho zapáli, poškodený mu na to odpovedal, že len aby jeho mama mala potom kde spať, po čom okamžite G. N. s G. N. strhli poškodeného spoločne na zem, každý za jednu jeho presne nezistenú ruku, kde do neho W. K., G. N. a G. N. začali kopať, W. K. do hlavy a G. N. s G. N. do chrbta, s tým, že W. K. a G. N. na neho aj slovne útočili slovami „ty skurvený policajt“, čím mu uvedeným spoločným konaním spôsobili ľahké zranenia ako pomliaždenia hlavy v spánkovej a temernej oblasti vľavo, pomliaždenie ramena vpravo, hematóm v oblasti ľavého oka, škrabance v oblasti pravého ramena a škrabance predlaktia ľavej ruky, ktoré si vyžiadali lekárskej ošetrovanej a liečenie v trvaní 7 dní, teda

obžalovaní 1/ W. K. a 2/ G. N.

spoločným konaním sa dopustili slovne a fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného,

obžalovaný 3/ G. N.

spoločným konaním sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, čím spáchali prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

a odsudzujú sa:

1/ Obžalovaný W. K. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 37 písm. h/ Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody

vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu ruší výroky:

o treste odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 3 (tri) roky, ktoré boli obžalovanému uložené trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany zo dňa 22.10.2013 sp. zn. 2T/105/2013, právoplatným dňa 16.12.2013, v spojení s uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 21.12.2016 sp. zn. 2T/105/2013 o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.04.2017 sp. zn. 5Tos/33/2017,

o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák. na poklade trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo dňa 06.05.2016 sp. zn. 29T/50/2016, právoplatného dňa 07.12.2016, a to vo vzťahu aj k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany zo dňa 22.10.2013 sp. zn. 2T/105/2013, právoplatným dňa 16.12.2013,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

2/ Obžalovaný G. N. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmieniene odkladá. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 1 (jeden) rok.

3/ Obžalovaný G. N. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmieniene odkladá. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie všetci obžalovaný aj prokurátor.

Obžalovaný G. N. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Júlie Vestenickej uviedol: Mám za to, že už obžaloba podaná OP Trnava zo dňa 30.12.2013 bola podaná nedôvodne a nezákonne, nakoľko jej predchádzal celý rad nezákonných postupov a nezákonne získaných dôkazov. Za nezákonné považujem už samotné trestné oznámenie vykonané dňa 13.10.2013 poškodeným X. G., ktorý uviedol, že po incidente zo dňa 13.10.2013, kde mal byť údajne napadnutý obžalovanými, išiel s G. O. v skorých ranných hodinách oznámiť vec na OO PZ v Hlohovci. Počas výsluchu ho rozbolela hlava, preto trestné oznámenie nedokončil a odišiel k lekárovi na ošetrovanie. Po ošetrovaní lekárom išiel poškodený domov spať a svoje oznámenie vykonal v ten istý deň o 08.50 hod. V zápisnici o podaní trestného oznámenia zo dňa 13.10.2013 však dané prerušenie výsluchu nie je zaprotokolované a nenachádza sa o ňom ani žiadna zmienka. Zo zápisnice vyplýva, že výsluch oznamovateľa začalo 08.50 hod. a skončil o 9.45 hod. Z obžaloby vyplýva, že sa skutok, ktorý je obžalovaným kladený za vinu, mal stať v čase okolo 03.15 hod. Podľa záznamu ošetrojúcej lekárky bola poškodenému zdravotná starostlivosť poskytnutá o 05.00 hod. ráno. Vzhľadom na pracovné zaradenie poškodeného G. ako príslušníka PZ v spojení s dôvodnými podozreniami o manipulácii so zápisnicou o trestnom oznámení mi nie je celkom jasné, prečo tento postup OČTK do dnešného dňa nebol vysvetlený ani v samotnom rozhodnutí súdu, v ktorom takto závažné pochybenie nebolo súdom riadne zdôvodnené. Záver súdu opierajúci sa o vyťaženie, ktoré malo predchádzať výsluchu svedka G. O. a týmto spôsobom sa mal konvalidovať nezákonný stav namietaný v zápisnici o trestnom oznámení považujem za nelogický. Nechcem odvolací súd zaťažovať výkladom použiteľnosti operatívnych činností a záznamov polície ako dôkazu v rámci trestného konania. Zápisnica o podaní trestného oznámenia ako základný pilier celého trestného konania má odrážať skutočný priebeh výsluchu a majú v nej byť zaprotokolované všetky informácie. Predmetné trestné oznámenie považujem za nezákonné, nakoľko tento úkon bol získaný nezákonným postupom. Preto všetky dôkazy získané priamo alebo nepriamo ako výsledok tohto nezákonného postupu, resp. výsluchu musia byť vylúčené z dokazovania. Tento záver vyplýva z tzv. „teórie plodov z otráveného stromu“. V zmysle aplikácie uvedenej doktríny v rámci trestného konania je nutné z dokazovania vylúčiť nie len dôkazy získané nezákonnou cestou, resp. nezákonným postupom, ale aj akékoľvek dôkazy priamo alebo nepriamo z nich odvodené alebo získané na ich základe.

Ďalej poukazujem na porušenie zásady kontradiktórnosti v prípravnom konaní. Mám za to, že ide o závažné procesné pochybenie, kedy po vznesení obvinenia mojej osobe /25.11.2013/ neboli realizované výsluchy svedkov ani poškodeného a teda mi bolo znemožnené uplatňovať procesné práva obvinenej

osoby a to najmä zvoliť si obhajcu, byť prítomný pri úkonoch prípravného konania, klásť svedkom resp. poškodenému otázky, čím bolo v absolútnej miere deformované moje právo na obhajobu. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov je nepochybné, že v prípade, ak je výsluch svedka jediným priamym dôkazom usvedčujúcim obvineného zo spáchania trestného činu, musí mať obvinený vždy reálnu možnosť klásť takémuto svedkovi otázky. Primárne poukazujem na nezákonnosť, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napádaného rozhodnutia. Zostáva mi záhadou na základe akých vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní dospel prvostupňový súd k ustálenému a bezpečnému záveru, že som sa mal spoločným konaním dopustiť na verejnosti výtržnosti tým, že som napadol poškodeného, keďže ani z jedného vykonaného dôkazu na HP takáto skutočnosť nevyplýva. Odvolaciemu súdu dávam opakovane do pozornosti fakt, že súd prvého stupňa prihliadal na neprocesné dôkazy vykonané pred vznesením obvinenia. Na základe procesných výsluchov obvinených, svedkov a poškodeného bol na HP zistený nasledovný skutkový stav danej veci: K. využil svoje zákonné právo a odmietol vypovedať. N. vyhlásil, že je nevinný a taktiež využil svoje zákonné právo a odmietol vypovedať. Ja som poprel spáchanie skutku a prítomnosť mojej osoby na „mieste činu“ som súdu ozrejnil. Samotný poškodený G. na HP vypovedal v rozpore s jeho výpoveďou z prípravného konania, na základe čoho bolo nutné čítať jeho výpovede z prípravného konania zo dňa 06.11.2013 a 20.11.2013. Podľa môjho názoru samotné odstránenie rozporov nebolo vykonané v zmysle ustanovenia § 264 ods. 1, ods. 2 TP. Súd uznesením pripustil čítanie časti výpovede svedka - poškodeného z prípravného konania, avšak žiadnym spôsobom nekonkretizoval, aké rozpory vidí vo výpovediach poškodeného. V nadväznosti na uvedené poukazujem na stranu 4 zápisnice o HP zo dňa 09.03.2017, v ktorej k takémuto nezákonnému odstraňovaniu vopred nevymedzených rozporov prišlo. Zároveň musím konštatovať, že vo vzťahu k mojej osobe je použiteľná len výpoveď poškodeného uskutočnená na hlavnom pojednávaní zo dňa 09.03.2017 (str. 3 zápisnice), v ktorej ma poškodený žiadnym spôsobom nemenoval ani neoznačil moju osobu ako páchatel'a, obmedzil sa len na tvrdenia vo všeobecnej rovine. Súčasne dávam do pozornosti námietky môjho obhajcu, vznesené na HP dňa 09.03.2017, ktoré smerovali proti čítaniu výpovedí poškodeného z prípravného konania, a ktoré boli realizované pred vznesením obvinenia mojej osobe. Je teda neprípustné, aby súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že moja vina „vyplývala z viacerých dôkazných prostriedkov, resp. z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní kontradiktórnym spôsobom, kedy mal teda obžalovaný možnosť jednak klásť svedkom otázky, ako i sa vyjadrovať k ich výpovediam a ďalším vykonaným dôkazom“ (str. 9 rozsudku OS TT). V naznačenom smere vzhľadom na nepreskúmateľnosť napádaného rozhodnutia práve z dôvodu, že súd nekonkretizoval dôkazy, ktoré boli počas hlavného pojednávania vyprodukované proti mojej osobe a zároveň sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s viacerými námietkami môjho obhajcu vo vzťahu k porušeniu zásady kontradiktórnosti procesu. Práve naopak upriamujem pozornosť na výsluch svedka Y. Z., ktorý uviedol, že na poškodeného X. G. útočil obžalovaný K., že poškodeného napadli jemu neznáme osoby. Počas celého hlavného pojednávania nebol zabezpečený žiadny procesne použiteľný dôkaz svedčiaci proti mojej osobe, napriek tomu som bol odsúdený, čo rozhodovanie súdu pretavené do napádaného rozhodnutia robí prekvapivým a nepredvídateľným. Záverom uvádzam, že vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní absolútne nekorešponduje, s výrokom o vine vo vzťahu k mojej osobe. Pri podrobnej analýze spisového materiálu z hlavného pojednávania nemôže byť objektívne moje konanie vyhodnotené ako protiprávne a už vôbec nie posudzované ako trestný čin. Na základe uvedeného navrhujeme, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento znova prejednal a vo veci rozhodol. Obžalovaný W. K. odôvodnil svoje odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, pričom uviedol: V predmetnej trestnej veci podávam odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 2T/116/2013 zo dňa 21.11.2017 proti výroku o vine a treste a proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

V zásade obžalovaný nesúhlasí s tvrdením súdu v skutkovej vete rozsudku, že poškodeného kopal. Pri tomto závere súd vychádzal predovšetkým z výpovede svedka G. O., pretože jedine táto výpoveď obsahuje takúto informáciu. Zo žiadneho iného dôkazu nie je možné urobiť záver, že obžalovaný W. K. kopal poškodeného do oblasti hlavy a vlastne ani to, že ho kopal. Prečo nie je možné pripustiť možnosť, že sa tento svedok v tejto informácii mylí alebo klame, a to najmä za situácie, keď nikto iný túto informáciu nepotvrďuje a ide o priateľa poškodeného. Podľa uznesenia NS SR č.k. 2Toš 4/2009 zo dňa 26.2.2010, str. 25, ak má byť rozhodnutie založené na výpovedi len jedného svedka priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali ani najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu. V danej veci o takúto situáciu nejde, pretože posudzovanie vzájomnej previazanosti dôkazov urobil súd len na základe domnienky pravdivosti informácie svedka G. O., bez predpokladu pravdivosti tejto informácie nie je možné hovoriť o previazanosti iných dôkazov, ani jeden z nich neposkytuje

možnosť urobiť záver, že W. K. poškodeného kopal. Podľa uznesenia NS SR č.k. 5To 17/2009 zo dňa 25.2.2010, str. 3,4, súd nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domnienok a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja.

Podľa uznesenia NS SR č.k. 3To 4/2010 zo dňa 2.6.2010, str. 4, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov je vlastne nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu vecí. A práve táto procesnoprávna zásada vyžaduje, aby súd oprel svoje zistenia o vine a treste o jednoznačne zistené a preukázané fakty a nie iba o pravdepodobnosť, či domnienku. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava zrušil a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný G. N., prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Foltána v odôvodnení odvolania uviedol: Na hlavnom pojednávaní môj klient uviedol, že sa cíti nevinný a súčasne využil svoje zákonné právo a vypovedať odmietol. Z tohto dôvodu bola prečítaná zápisnica o jeho predošlej výpovede z prípravného konania zo dňa 06.11.2013, z ktorej vyplýva, že G. N. išiel na diskotéku do Hlohovca na jeho aute spolu s Y. Z.. Keď prišli na diskotéku, tak tam už boli K., N., Y. frajerka a tiež aj K.. Počal celej doby ostaní pili alkohol, okrem G. N.. Počas toho, ako tam sedeli chodil okolo ich stolu jemu neznámy muž, a vždy keď išiel okolo tak drsným pohľadom zazeral ba K., kde si ho na základe tohto G. N. zapamätal. Keď boli 4 hodiny nad ránom, tak ten istý neznámy muž začal ukazovať prstom smerom na K., že aby išiel za ním. K. sa postavil a išiel za ním. Nevedeli, že čo sa deje, preto on s obžalovaným G. N. išli za nimi s tým, že K. im povedal, že ten muž ho volá von, tak išli s ním. Na schodoch tiež K. stretol Y. Z., ktorého tiež zavola von. Ten muž chcel aby išiel za roh diskotéky. Následne sa ten muž začal hádať s K.. Následne K. k nemu pristúpil a dali si hlavy k sebe ako takí barani a začali sa ako keby hlavami pretláčať. Následne daný muž chytil K. za ruky, lebo ho tlačil s hlavou. On v tom pristúpil k nim lebo nechcel, aby sa začali biť a dal K. od toho muža preč tak, že chytil K. za pás a odtrhol ho od toho muža. N. naopak ťahal preč toho muža. Ako boli od seba následne sa začali hádať a ten muž povedal K., aby si dával pozor, aby jeho mamka mala kde spať, čím vyprovokoval N., ktorý udrhel toho muža z boku smerom na hlavu, začal ho potom ťahať k zemi za jeho mikinu, pričom N. pribehol Y. Z. a začal N. ťahať od toho muža. N. mohol vtedy toho muža i kopnúť. G. N. sa však tejto bitky nezúčastnil, len ich rozbraňoval. Na hlavnom pojednávaní poškodený X. G. uviedol, že to, čo je v obžalobe sa malo stať okrem jednej veci, a to tej, že obžalovaný W. K. mu tú hlavičku nedal, ale že boli iba v tvárou v tvár voči sebe. Na hlavnom pojednávaní svedok Y. Z. uviedol, že incident sa nestal, tak ako je to uvedené v obžalobnom návrhu, ale že z rohu diskotéky videl dve osoby, ktoré sa zastavili pri nich, ale v tej tme ich nevedel identifikovať. Následne niekto strhol poškodeného odzadu na zem (boli to tie dve neznáme osoby). Nepamätal sa, že či aj niečo hovorili. Zhodili ho na zem, následne do toho zasiahol M. a N., ktorí spoločne s N. bitku rozbraňovali. Tiež dodal, že z poškodeného páchol alkohol. Zo zápisov o dychových skúškach vyplynulo, že dňa 13.10.2013 o 9.16 hod. bola v dychu poškodeného X. G. zistená koncentrácia alkoholu 0,39 mg/l. a následne zo znaleckého posudku č. 512013 znalca MUDr. Tibora Bokora bolo zistené, že po zohľadnení všetkých skutočností bolo možné spätným prepočtom predpokladať, že u poškodeného X. G., koncentrácia alkoholu vo vydychovanom alveolámom vzduchu v čase incidentu mohla dosiahnuť hodnotu 1,65 až 2,01 promile. Taktiež zo zápisnice o vydaní veci - kamerového systému aj s fotografiami na ktorých okrem ľudí, ktorí sa nachádzali v bare a pred barom, nie je nič relevantné vidieť. Ďalej som toho názoru, že aj napriek opoznaniu danej osoby počas procesného úkonu rekognície, ešte nemusí za žiadnych okolností znamenať skutočnosť, že daného skutku sa mala dopustiť práve daná opoznaná osoba. Tiež som toho názoru, že aj keď je súd toho názoru, že pri uvedenom incidente bol obžalovaný prítomný nemôže byť základom toho, že aj daného skutku sa ho mala dopustiť osoba, ktorá sa tam v danom momente nachádzala. Na základe uvedených tvrdení som toho názoru, že v danom dokazovaní nebola preukázaná dostačujúcim spôsobom vina môjho klienta G. N.. V tejto súvislosti chcem tiež poukázať na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného resp. obžalovaného. Z daného dôvodu, žiadam, aby Krajský súd v Trnave rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/11612013 zo dňa 21.11.2017 zrušil v plnom rozsahu a obžalovaného G. N. spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal odvolanie proti rozsudku čo do výroku o vine a treste v neprospech všetkých troch obžalovaných. Vo svojom odvolaní prokurátor uviedol:

Uvedený rozsudok, čo do výroku o vine a treste vo vzťahu ku všetkým obžalovaným, považujem za vydaný v rozpore so zákonom a so zisteným skutkovým stavom veci. V súlade s napadnutým rozsudkom možno konštatovať, že so skutkovým dejom, resp. jeho celkovým priebehom (začiatok, priebeh incidentu

a jeho ukončenie), tak ako ho ustálil súd, sa stotožňujem. V prvom rade však poukazujem na tú skutočnosť, že súd nesprávne vyhodnotil zabezpečené a vykonané dôkazy a v spojení s nimi aj nesprávne rozhodol, keď vo vzťahu ku všetkým trom obžalovaní pred vyhlásením rozsudku zmenil právnu kvalifikáciu skutku v tomto smere, že v ich prípade úplne vypustil prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, a obžalovaných uznal vinných „len“ zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, s čím sa nemožno stotožniť. Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu poznamenávam, že spáchanie žalovaného skutku samotnými obžalovanými je jednoznačne preukázané nielen dôkazmi zabezpečeným v priebehu prípravného konania, ale aj dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, a to nielen výpoveďami samotných obvinených vzhľadom na ich vzájomné rozporné výpovede, ale aj výpoveďami svedka - poškodeného X. G. a JUDr. R. W., svedkov G. M., W. N., F. V. a Y. Z., a rekogníciami osôb, vypracovaným, znaleckým, posudkami, ako aj ďalšími na vec sa vzťahujúcimi listinnými a vecnými dôkazmi. Výpovede obvinených W. K., G. N. a G. N. sú účelové v snahe sa vyhnúť trestnému stíhaniu a následnému uloženiu trestu za stíhaný skutok, ktorý napĺňa zákonné znaky prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona oba spáchané vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pričom každý z obvinených vypovedá rozporne s tým, že usvedčuje ďalších dvoch spolupáchateľov zo spáchania daných trestných činov.

Vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu veci treba uviesť, že poškodený X. G., nielen v priebehu prípravného konania, ale aj na hlavnom pojednávaní podrobne popísal celý priebeh fyzického a verbálneho útoku na jeho osobu, ako aj skutočnosti, ktoré mu predchádzali s tým, že na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že to čo je uvedené v obžalobe sa stalo, okrem jednej veci, a to, že obžalovaný W. K. mu tu hlavičku nedal, ale išlo skôr o opieranie. Poškodený X. G. svojou výpoveďou len potvrdil to, že motívom konania obžalovaného W. K. bola tá skutočnosť, že on ako príslušník PZ zastavoval a kontroloval v rámci služobnej činnosti kamarátov obžalovaného W. K., pričom hrozba útoku zo strany obžalovaného W. K. na poškodeného X. G. bola už pred pár týždňami a vyvrcholila samotným útokom dňa 13.10.2013 s tým, že išlo o agresívne správanie nielen obžalovaného W. K., ale aj ďalších spoluobžalovaných voči poškodenému X. G.. Tu treba zdôrazniť, že všetci traja obžalovaní už pred spáchaním trestného činu poznali osobu poškodeného X. G., pričom mali aj vedomosť o tom, že tento je, resp. v čase spáchania trestného činu, bol príslušník PZ, túto vedomosť mali minimálne dvaja obžalovaní, a to W. K. a G. N., ktorí počas samotného fyzického útoku na poškodeného kričali slovami „ty skurvený policajt, čo v podstate jednoznačne potvrdzuje aj súd v odôvodnení rozhodnutia v časti nazvanej „výrok o vine“. Mám zato, že súd nesprávne vyhodnotil samotný motív konania obžalovaných v tom, keď začiatkom (impulzom) fyzického a verbálneho útoku zo strany obžalovaných mala byť podľa súdu tá skutočnosť, že poškodený mal uraziť matku obžalovaného W. K.. Súd však v tomto smere opomenul prihliadnúť na skutočnosť, že samotný incident mal začiatok už vo vnútri Disco klubu One, kde medzi obžalovaným W. K. a poškodeným X. G. prebehol rozhovor, kde sa poškodený X. G. obžalovaného W. K. opýtal, či má s ním nejaký problém s tým, že j bol práve ten, ktorý je popísaný v skutkovej vete samotnej obžaloby, pričom minimálne obžalovaní W. K. a G. N. použili fyzické násilie v úmysle pôsobiť po výkone právomoci verejného činiteľa - poškodeného X. G. ako príslušníka PZ. Tiež považujem za potrebné uviesť, že ak by súd považoval až moment - t.j. urážku matky obžalovaného W. K. - za rozhodný a vo vzťahu k motívu za smerodajný mal potom, okrem iného, skutok právne posudzovať ako prečin výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona § 140 písm. b) Trestného zákona (spáchanie trestného činu z pomsty). Mám za to, že súd sa pri vyhodnocovaní zabezpečených a vykonaných dôkazov sa žiadnym právne relevantným spôsobom nevysporiadal s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, pričom nesprávne právne posúdil, resp. prekvalifikoval skutok uvedený v obžalobe a v tejto súvislosti obžalovaným W. K., G. N. a G. N. uložil nielen nezákonné (v dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie nevzhladol na priťažujúce okolnosti, čo malo mať za následok zvýšenie dolnej zákonom ustanovenej hranice o 1/3), ale s poukazom na samotný priebeh skutku, závažnosť, intenzitu stupňujúceho sa agresívneho konania všetkých troch obžalovaných (fyzický a verbálny útok vedený tromi útočníkmi voči X. G. po výkone jeho právomoci ako príslušníka PZ - verejného činiteľa) a postoj všetkých troch obžalovaných k veci, aj neprimerane nízke tresty, keď obžalovaným G. N. a G. N. uložil tresty pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby (obom uložil trest vo výmere 4 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok) a samotnému obžalovanému W. K. uložil dokonca trest na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej (upravenej) trestnej sadzby, pričom ide o osobu niekoľkokrát súdne trestanú a právoplatne odsúdenú (ide o recidivistu, ktorý má 7 záznamov v registri trestov). Takto uložené tresty sú zjavne v rozpore so základnými zásadami pri ukladaní trestov v zmysle § 34 Trestného zákona. Súd mal preto vzhľadom na zistený skutkový stav veci obžalovaných

W. K., G. N. a G. N. uznať vinných zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, oba spáchané vo tonne spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v tejto súvislosti mal: obžalovanému W. K. uložiť podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 42 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4. § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona súhrnný nepodmienečný trestu odňatia slobody minimálne pri strede (t.j. 3 roky a 8 mesiacov) zákonom upravenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona) podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 3 roky a podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušiť výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 2T/10512016 zo dňa 22.10.2013, právoplatným dňa 16.12.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili odklad, obžalovanému G. N. uložiť podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 36 písm. j) Trestného zákona úhrnný podmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom ustanovenej so skúšobnou dobou v trvaní minimálne 18 mesiacov, obžalovanému G. N. uložiť podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1, § 38 ods. 2. ods. 4. § 37 písm. h) Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trestu odňatia slobody v dolnej polovici zákonom upravenej trestnej sadzby (dolná hranica v jeho prípade je 2 roky a 4 mesiace) so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona), eventuálne úhrnný podmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom upravenej trestnej sadzby so skúšobnou dobou v trvaní minimálne 36 mesiacov s probačným dohľadom (§ 51 ods. 2 Trestného zákona) a súčasne mu uložiť podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenému X. G., prípadne iné zákonné obmedzenie alebo povinnosť. Som toho názoru, že Okresný súd Trnava ako súd prvého stupňa nesprávnym vyhodnotením dôkazov dospel k nesprávnym právnym zisteniam, resp. záverom, keď žalovaný skutok v rozsudku prekvalifikovať (podkvalifikovať), čo považujem vzhľadom na danú dôkaznú situáciu za nesprávne a súčasne, navyiac aj všetkým trom obžalovaným uložil nezákonný a neprimerane nízky trest. Preto na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/11612013 zo dňa 21.11.2017 a súčasne, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní a prokurátor ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom o vine a treste a proti konaniu, ktoré im predchádzalo, teda tým výrokov a proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a

odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutých výrokov, v tomto odvolací súd nezistil žiadne pochybenia.

K odvolaniu obžalovaného G. N.

Námietku spočívajúcu v nezákonnosti samotného trestného oznámenia a v tej súvislosti vykonaného výsluchu poškodeného v prípravnom konaní, vzniesol obžalovaný už počas prvostupňového konania a prvostupňový súd sa s touto námietkou v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal; podľa názoru odvolacieho súdu správnym spôsobom. K argumentácii prvostupňového súdu odvolací súd dodáva, že samotná zápisnica o trestnom oznámení v tomto trestnom konaní nebola ani podstatným, ani rozhodujúcim dôkazom, na základe ktorého by súd uznal obžalovaného G. N. za vinného. Preto aj nedostatky súvisiace s výsluchom poškodeného, vtedy ako oznamovateľa trestnej činnosti, nemajú relevanciu vo vzťahu k správnosti alebo zákonnosti vykonaných dôkazov. Teória plodov z otráveného stromu, na ktorú poukazuje obžalovaný vo svojom odvolaní, nie je v tomto prípade aplikovateľná, v každom prípade nie je v rozsahu, aby prípadná nezákonnosť výsluchu poškodeného ako oznamovateľa trestnej činnosti mala mať za následok aj nezákonnosť ďalších dôkazov vykonaných v tomto trestnom konaní, ktoré nasledovalo po podaní trestného oznámenia. Odvolací súd uvádza, že kontinentálne trestné konanie vychádza z formálno - materiálnej povahy dôkazov a preto je vždy potrebné skúmať závažnosť a povahu porušenia zákona pri úvahe o nepoužiteľnosti jednotlivých dôkazov. Z tohto hľadiska odvolací súd nepovažuje žiaden z dôkazov vykonaných po podaní trestného oznámenia za nezákonný, respektíve nepoužiteľný v trestnom konaní.

Pokiaľ obžalovaný vo svojom odvolaní ďalej namietal porušenie zásady kontradiktórnosti v prípravnom konaní, odvolací súd uvádza, že z pohľadu dodržania práva na spravodlivý súdny proces, je dostačujúce, ak boli dôkazy, ktoré súd použil na rozhodnutie o vine, vykonané kontradiktórny spôsobom v konaní pred súdom, čo v tomto prípade dodržané bolo. Ak obžalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že mu zostáva záhadou, na základe akých vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní dospel prvostupňový súd k ustálenému a bezpečnému záveru, že sa dopustil spáchania trestného činu, odvolací súd k tomuto uvádza, že pre neho je odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočné, logické a zrozumiteľné. Prvostupňový súd v plnom rozsahu dodržal svoje povinnosti uvedené v § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahy úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Prvostupňový súd sa vysporiadal s rozpormi medzi jednotlivými výpoveďami a správnym spôsobom tieto vyhodnotil a zrozumiteľne vyjadril svoj názor v napadnutom rozsudku. To, že obžalovaný hodnotí vykonané dokazovanie iným spôsobom, respektíve z vykonaných dôkazov dochádza k iným skutkovým záverom, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo možné označiť napadnutý rozsudok ako nepreskúmateľný alebo arbitrárny. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je potom zrejmé, že prvostupňový súd neopieral výrok o vine obžalovaného G. N. v podstatnej miere o dôkazy vykonané v prípravnom konaní pred tým, ako bol tomuto obžalovanému vznesené obvinenie.

Na základe vyššie uvedených zistení dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného G. N. je v plnom rozsahu nedôvodné.

K odvolaniu obžalovaného W. K.

Obžalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že nesúhlasí s tvrdením súdu v skutkovej vete rozsudku, že poškodeného kopal. Poukazuje na to, že túto skutočnosť súd vyvodzuje iba z výpovede svedka G. O., pričom žiaden iný dôkaz toto jeho tvrdenie nepotvrďuje. Obžalovaný sa ďalej pýta, prečo nie je možné pripustiť možnosť, že tento svedok v tejto informácii sa mýli alebo klame. Odvolací súd k tomuto uvádza, že úvaha prvostupňového súdu o pravdivosti výpovede menovaného svedka vychádza z logických úvah. Odvolací súd nevidí dôvod, prečo by nemal svedkovi v uvedenej časti jeho výpovedí veriť, keď iné skutočnosti, o ktorých svedok vypovedá, boli potvrdené aj ďalšími dôkazmi, tak ako to uvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd. Výpoveď svedka o spôsobe fyzického útoku obžalovaného voči poškodenému je podporená aj výsledkami znaleckého dokazovania. Úvahy o tom, že by sa svedok mohol mýliť, prípadne klamať, nie sú založené na žiadnych logických úvahách, ale iba na špekuláciách. Nejde teda o dôkaznú situáciu, kedy by rozhodnutie o vine obžalovaného bola založené iba na jednom dôkaze, respektíve, že by rozhodnutie súdu bolo v tejto zásadnej otázke opreté iba o pravdepodobnosť alebo domnienky. Z výpovede svedka a výsledkov znaleckého dokazovania vyplynuli jednoznačné skutočnosti, ktoré jasne svedčia o priebehu fyzického útoku na obžalovaného. V

posudzovanej trestnej veci nedošlo ani k situácií, že by po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov, existovali viaceré varianty o priebehu skutku a nie je teda namieste použitie zásady „in dubio pro reo“. Preto ani odvolanie tohto obžalovaného nepovažuje tunajší súd za dôvodné.

K odvolaniu obžalovaného G. N.

Odvolanie obžalovaného G. N. je tiež postavené na odlišnom spôsobe hodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Obhajoba vo svojom odvolaní podrobne popisuje obsahy výpovedí jednotlivých svedkov a obžalovaných, ako i závery znaleckého dokazovania a iných listinných dôkazov. Obhajoba tieto dôkazy hodnotí tak, že nimi nebola preukázaná vina obžalovaného v rozsahu dostačujúcom na jeho odsúdenie. K zhodnoteniu vykonaného dokazovania a k správnosti úvah prvostupňového súdu, ku ktorým tento došiel, sa odvolací súd vyjadril už vyššie, pri zhodnotení odvolania obžalovaných W. K. a G. N.. Preto odvolací súd na tieto svoje úvahy odkazuje, bez potreby ich opakovania.

K odvolaniu prokurátora

Rovnako ako obžalovaní aj prokurátor namieta nesprávne hodnotenie vykonaného dokazovania zo strany prvostupňového súdu, avšak z iného pohľadu ako obžalovaní.

Podľa názoru prokurátora bolo konanie obžalovaného K. bolo motivované tým, že poškodený ako príslušník policajného zboru zastavoval a kontroloval v rámci služobnej činnosti kamarátov obžalovaného, pričom hrozba útoku zo strany obžalovaného K. na poškodeného bola už pred pár týždňami a vyvrcholila útokom zo dňa 13. 10. 2013. Prokurátor ďalej uviedol, že všetci traja obžalovaní už pred spáchaním trestného činu poznali osobu poškodeného, pričom mali vedomosť o tom, že tento je, respektíve v čase spáchania činu bol príslušníkom policajného zboru, čo vyjadrili obžalovaný K. a N. aj pokrikom na poškodeného „ty skurvený policajt“. Prokurátorom uvádzané skutočnosti bral do úvahy prvostupňový súd pri úvahe nad tým, či sa obžalovaní dopustili aj spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Z pohľadu formulácie skutku, tak ako bol uvedený v podanej obžalobe, mohlo ísť o spáchanie predmetného prečinu spôsobom, že by obžalovaní použili násilie v úmysle pôsobiť pre výkon právomoci verejného činiteľa (poškodeného). Zhodnotenie relevantných skutočností, ako i záver, ku ktorým dospel prvostupňový súd, uviedol tento súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 10. Odvolací súd sa s úvahami a závermi prvostupňového súdu v celom rozsahu stotožňuje, keďže ich považuje za vecne správne a zákonné. Preto na ne na tomto mieste odkazuje, bez potreby ich opakovania. K odvolacím námietkam prokurátora iba dodáva, že samotná vedomosť obžalovaných o tom, že poškodený je príslušníkom policajného zboru, čo bolo vyjadrené tiež vyššie uvedeným vulgárnym pokrikom na poškodeného, ešte nepreukazuje, že fyzického násillia voči poškodenému sa dopustili práve pre jeho výkon právomoci verejného činiteľa. Možno síce logicky predpokladať, respektíve sa domnievať, že konanie obžalovaných mohlo byť motivované aj spôsobom výkonu právomoci verejného činiteľa - poškodeného, avšak súd svoje rozhodnutie nemôže zakladať iba na domnienkach alebo predpokladoch, akokoľvek by tieto boli logické. Rozhodnutie o vine je možné oprieť iba na základe nepochybne preukázateľných skutočností.

Odvolací súd tiež nesúhlasí s tým, že konanie obžalovaných by mohlo byť právne kvalifikované ako spáchanie prečinu výtržníctva aj podľa § 364 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, teda spáchanie trestného činu z pomsty. Podľa ustálenej judikatúry je pomsta odplatou páchatel'a za skoršie konanie, spravidla po dlhodobejšej a uváženejšej príprave. Je to stav odlišný od pohnútok majúcich základ v prirodzených citoch človeka alebo od stavu okamžitého afektu, ako to bolo podľa odvolacieho súdu aj v tomto prípade.

Na základe uvedených zistení nepovažuje odvolací súd odvolanie prokurátora proti rozhodnutiu o vine obžalovaných za dôvodné.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam, ktoré smerujú proti výrokom o trestoch pre obžalovaných, ktoré považuje prokurátor za nezákonné, respektíve za neprimerane mierne, odvolací súd nezistil pochybenia prvostupňového súdu.

Pokiaľ ide o tresty pre obžalovaných G. N. a G. N., tieto boli uložené ako tresty výchovné a to najmä s poukazom na to, že obaja neboli v minulosti súdne trestaní, respektíve v prípade obžalovaného G. N. sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Z pohľadu druhu trestnej činnosti, okolností, za ktorých bola spáchaná, je možné dosiahnuť účel tzv. individuálnej prevencie vo vzťahu k týmto obžalovaným uložením miernejších trestov odňatia slobody s podmieneným odkladom ich výkonu na skúšobnú dobu v minimálnej výmere.

Pokiaľ ide o obžalovaného W. K., tomuto prvostupňový súd ukladal trest ako osobe, ktorá už v minulosti bola súdne trestaná a navyiac jeho aktuálne prejednávaná trestná činnosť sa časovo zbieha s inou jeho

trestnou činnosťou, za ktorú už bol právoplatne odsúdený. Preto správne okresný súd rozhodol o uložení súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona a to podľa ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona. Výšku uloženého trestu odňatia slobody považuje odvolací súd za primeranú, keď zohľadnil aj tú skutočnosť, že táto je síce uložená v dolnej polovici trestnej sadzby, táto však bola upravená na svojej dolnej hranici v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona.

Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd výroky o trestoch pre jednotlivých obžalovaných za správne a zákonné a odvolanie prokurátora v tejto časti vyhodnotil tiež ako nedôvodné.

Na základe vyššie uvedených skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok prvostupňového súdu vo všetkých jeho napadnutých výrokoch je zákonný a vecne správny a preto odvolania obžalovaných ako i prokurátora zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.